

Sygnatura akt VI Ka 86/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 lutego 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika (spr.)

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSR del. Agnieszka Woźniak

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Marka Kasieczko

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.w G.

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 r.

sprawy **skazanego K. J. (J.),**

syna S. i D.

ur. (...) w J.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 listopada 2016 r. sygnatura akt III K 454/16

na mocy art. 437 kpk, art. 439 § 1 pkt 8 kpk, art. 632 pkt 2 kpk

1. uchyla zaskarżony wyrok w punktach 5 i 6 i na mocy art. 17 § 1 pkt 7 kpk umarza postępowanie w części dotyczącej połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punkcie 5, z uwagi na to, że postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do tych samych kar zostało już prawomocnie zakończone;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. Z. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt VI Ka 86/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 2 listopada 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 454/16 Sąd Rejonowy w Gliwicach m. in. połączył skazanemu K. J. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 31 marca 2011 roku w sprawie II K 1360/10,
2. Sądu Rejonowego w Chrzanowie z dnia 24 maja 2011 roku w sprawie II K 298/11,
3. Sądu Rejonowego w Wadowicach z dnia 09 czerwca 2011 roku w sprawie II K 228/11,
4. Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 16 czerwca 2011 roku w sprawie II K 540/11,
5. Sądu Rejonowego w Limanowej z dnia 10 sierpnia 2011 roku w sprawie II K 250/11,
6. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 20 października 2011 roku w sprawie II K 469/11,
7. Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 25 października 2011 roku w sprawie II K 731/11,
8. Sądu Rejonowego w Hrubieszowie z dnia 16 grudnia 2011 roku w sprawie II K 750/11,
9. Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej z dnia 21 lutego 2012 roku w sprawie II K 552/11,
10. Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 8 maja 2012 roku w sprawie II K 752/11,
11. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 września 2012 roku w sprawie IX K 686/11

i w oparciu o przepis art. 569 § 1 k.p.k. i art. 91 § 2 k.k. wymierzył skazanemu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok we wskazanym zakresie zaskarżyli: skazany i jego obrońca.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok zgodnie z art. 439 § 1 k.p.k. musiał zostać uchylony niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia z uwagi na stwierdzenie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8) k.p.k., tj. sytuacji, gdy postępowanie w przedmiocie objęcia ww. wyroków jednostkowych wyrokiem łącznym wobec tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone.

W przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym jedenastu powołanych wyżej wyroków orzekł prawomocnie Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 5 marca 2014 roku w sprawie III K 1286/12. Co prawda wyrokiem tym połączono kary pozbawienia wolności z 10 wyroków, umarzając postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary jednostkowej z wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku sygn.. II K 752/11, niemniej orzeczenie to także w zakresie, w którym doszło do umorzenia postępowania, korzysta z atrybutu prawomocności. Sąd I instancji dostrzegając problem prawomocności wyroku łącznego w sprawie III K 1286/12 uznał, iż brak jest przeszkód dla ponownego wydania wyroku łącznego, z uwagi na dokonane w sprawie Sądu Rejonowego w Kłodzku sygn.. akt II K 752/11 sprostowanie wyroku w odniesieniu do daty przypisanego tym wyrokiem przestępstwa na dzień 13 stycznia 2011 roku w miejsce błędnie wskazanego 13 kwietnia 2011 roku. Zdaniem sądu rejonowego okoliczność ta, jak można wnioskować z treści uzasadnienia wyroku, uznana winna być zgodnie z art. 575 § 2 k.p.k. za równoznaczną ze zmianą jednego z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego z 5 marca 2014 roku, co w konsekwencji prowadzić miało do utraty mocy wyroku łącznego i otwierało drogę do ponownego orzekania w tym samym zakresie. Sąd odwoławczy dostrzegając motywy, którymi kierował się sąd I instancji, związane z chęcią jak najszybszego wyeliminowania z obrotu wyroku łącznego z 5 marca 2014 roku wydanego z naruszeniem prawa materialnego, niestety nie może zaakceptować takiego sposobu konwalidacji błędnego orzeczenia. W pełni akceptując utrwaloną już w tej materii linię orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazać należy, że z punktu widzenia skutków - o jakich mowa w art. 575 § 2 k.p.k. - postanowienie o sprostowaniu wyroku jednostkowego, który był przedmiotem orzekania w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego

jest irrelevantne, albowiem istotą sprostowania nie jest zmiana pierwotnej treści wyroku, ale przywrócenie mu takiej postaci, jaką powinien mieć od początku. (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2015-01-22, III KK 409/14) Korekta orzeczenia w oparciu o przepis art. 105 k.p.k. odnosi się do wadliwej formy orzeczenia i w żaden sposób nie dotyczy jego merytorycznej treści. Merytoryczna treść wyroków objętych postępowaniem w przedmiocie wyroku łącznego decyduje o tym, czy spełnione są warunki połączenia kar wynikające z art. 85 k.k.. Tym samym nie można podzielić poglądu, zgodnie z którym samo sprostowanie wyroku jednostkowego jest taką zmianą, która wywołuje skutki przewidziane w art. 575 § 2 k.p.k., tj. ex lege prowadzi do utraty mocy obowiązującej dotychczasowego wyroku łącznego. (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2014-01-15, III KK 322/13)

Mając na uwadze powyższe uwagi stwierdzić należy, że zaskarżony wyrok zapadł mimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej. Okoliczność wyłączająca postępowanie wobec powagi rzeczy osądzonej ma miejsce także wtedy, gdy zapadły dwa wyroki łączne obejmujące te same skazania na kary jednostkowe (por. wyrok. SN z 13.05.2015 r., V K.K. 75/15). Wyrok łączny uzyskuje materialną prawomocność, którą uchyla jedynie wydanie nowego wyroku łącznego w warunkach określonych w art. 575 k.p.k.. Przymiot materialnej prawomocności uzyskuje również postanowienie o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, wydane na podstawie art. 572 k.p.k. (por. wyrok. SN z 17.11.2004 r., V KK 326/04, KZS 2005, Nr 7-8, poz. 58). Analizując obecnie możliwość wydania nowego wyroku łącznego uwzględniającego fakt sprostowania wspomnianego wyroku, Sądu Rejonowego w Kłodzku w sprawie o sygn.. akt II K 752/11, wskazać należy, że nie została usunięta przeszkoda procesowa w postaci rozstrzygnięcia zawartego w pkt 10 wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 5 marca 2014 roku sygn. III K 1286/12 a orzeczenie to powinno stać się przedmiotem nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W tym zakresie stosowne czynności w postaci skierowania do Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego wniosku o wywiedzenie kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k. zostaną podjęte z urzędu przez Sąd Okręgowy w Gliwicach.

Z wyżej naprowadzonych powodów zaskarżony wyrok należało uchylić w zaskarżonej części a postępowanie umorzyć.

Wobec umorzenia postępowania zgodnie z art. 632 pkt 2) k.p.k. wydatkami całości postępowania należało obciążyć Skarb Państwa.

W uwagi na nieuiszczenia przez skazanego wynagrodzenia obrońcy z urzędu, na rzecz adw. S. Z. należało zasądzić kwotę tego wynagrodzenia za postępowanie przed sądem odwoławczym ustaloną w oparciu o § 17 ust. 5 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714)